

บทที่ 2

เอกสาร งานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้คือ

1. ความสำคัญของการอ่าน
2. ความหมายของการอ่าน
3. ความมุ่งหมายในการสอนอ่าน
4. ความพร้อมในการอ่านของเด็ก
5. ระดับของความเข้าใจในการอ่าน
6. วิธีการส่งเสริมการอ่านของเด็ก
7. หลักการ เรียนรู้และการสอนด้วยกระบวนการกลุ่ม
8. การนำความรู้เกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มไปใช้ในการสอน
9. บทบาทของกระบวนการกลุ่มต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญต่อมนุษย์ในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก เช่นเดียวกับการฟังเพราะเป็นทักษะรับเข้า คือ รับฟังหรือรับรู้สิ่งภายนอกเช่นเดียวกัน การอ่านเป็นเครื่องมือสำหรับการแสวงหาความรู้และวิทยาการใหม่ ๆ ตลอดจนแนวคิดต่าง ๆ ความรู้ส่วนใหญ่ที่เราสามารถค้นคว้าได้ด้วยตัวเองมักจะออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์ ซึ่งต้องอาศัยทักษะการอ่าน คนที่อ่านมากจึงเกิดปัญญา มีความรู้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นอกจากนี้การอ่านยังเป็นอาหารใจช่วยให้จิตใจเป็นสุขและเพลิดเพลินด้วย แต่การอ่านที่ก่อให้เกิดคุณค่าดังกล่าวข้างต้นต้องเป็นการอ่านที่อ่านแล้วก่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน สามารถจับใจความสำคัญได้และสามารถยืนยันข้อความข้างต้นได้ เช่น จากการศึกษาวิจัยของ ประติมพรรณ สุธรรมวงศ์ เรื่อง

ควมสัมพันธ์ระหว่างควมเมสเมารถในกเวอเนกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสาธิต นองเทณีจกการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดสมุทรปราการของมาลินีนิมเมอพบว่านักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ สูงตามไปด้วย นอกจากนี้ จากผลการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างควมเข้าใจในการอ่านกับการแก้ไขโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สาม จังหวัดสุราษฎร์ธานีของบุญรวยชูรักษา ก็ปรากฏผลยืนยันว่าควมเข้าใจในการอ่านกับการแก้ไขโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กันทางบวก และมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจโจทย์ปัญหาและการคิดคำนวณด้วย

ควมหมายของการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านให้ความสนใจต่อการอ่านและให้ความหมายของการอ่านไว้ในทัศนะต่าง ๆ กัน คือ

รัฐจวน อินทรกำแหง และคณะ ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า "การอ่านคือการแปลสื่อความหมายจากตัวอักษรหรือภาพให้เป็นเรื่องราวที่เป็นแนวความคิดโดยให้มีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและชัดเจน

เอกสารนิเทศการศึกษา กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การใช้สายตาสังเกตและแยกแยะตัวหนังสือเป็น ออกเสียงได้ตรงกับคำที่อ่าน แปลความหมายของคำได้ วัสดุส่วนประกอบของคำ อ่านออกเสียงเป็นประโยค อ่านทำนองเสนาะ อ่านในใจ อ่านเอาควม อ่านเพื่อความบันเทิง อ่านเพื่อแสวงหาควมรู้ และอ่านเพื่อวิพากษ์วิจารณ์ เป็นต้น

วัลลา พุ่มพวง ได้สรุปควมหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านคือ การดูคำให้ชัดเจน การเข้าใจควมหมายของคำ การพิจารณาและเลือกเอาควมหมายที่ดีที่สุด การใช้ควมหมายนั้นให้เป็นประโยชน์"

นอกจากนี้ แอร์ไรว์สมิท (Arrowsmith) ได้กล่าวถึง การอ่านว่า "การอ่าน คือ ความคิด ความรู้สึก หรือสภาพทางจิตที่เกิดขึ้นในสมองด้วยควมเข้าใจข้อความที่เขียนหรือ

ตีพิมพ์ขึ้นมาความ เข้าใจในการอ่านที่สมบูรณ์จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ ความคิด ความรู้สึกของผู้อ่าน ตรงกับความรู้สึกของผู้เขียนก่อนจะ เขียนออกมา เป็นถ้อยคำ

จากความหมายข้างต้นนี้พอจะสรุปได้ว่า การอ่านก็คือ การใช้สายตาแล้วแปลความหมายของภาพหรือตัวอักษรออกมา เป็นความคิดหรือเรื่องราว การอ่านจึงมิใช่เป็นเพียงการ ออกเสียงพูดตามสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนเขียนเท่านั้น แต่มีความหมายรวมถึงความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ด้วย

ความมุ่งหมายในการอ่าน

ดร. ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ กล่าวว่า ความมุ่งหมายของการอ่านมี 2 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาหาความรู้
2. เพื่อความบันเทิงใจ

สันตัก อินทริกานนท์ และคณะ ได้ให้ข้อคิดว่า ความมุ่งหมายในการสอนอ่านควรเป็นไปเพื่อ

1. ให้ผู้อ่านมีประสบการณ์อันกว้างขวาง
2. เราให้เกิดความสนใจอย่างถาวรในการอ่าน
3. ส่งเสริมทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน
4. ปลุกฝังความคิดในด้านการประยุกต์เกี่ยวกับการอ่าน สร้างนิสัยอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึง ความมุ่งหมายในการสอนอ่านสำหรับชั้นประถมปีที่ 3 - 4 ว่ามีความมุ่งหมายดังนี้

- ก.
  1. ให้เด็กอ่านหนังสือในชั้นของคนได้อย่างคล่องแคล่ว
  2. ให้เด็กมีความสามารถในการเขียนคำใหม่ โดยอาศัยเกณฑ์การเขียนคำเดิม
  3. ให้เด็กอ่านออกเสียงถูกต้องจะโคน ไม่หยุดนึกนาน ๆ จึงจะอ่านต่อไป
  4. ให้เด็กอ่านในใจ และอ่านได้รวดเร็วกว่าที่เคยอ่านมาบ้างแล้ว

5. ให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อศึกษาได้ดีขึ้น เช่น อ่านเพื่อ
 ครอบงำบางอย่างได้ และอ่านเพื่อหาความรู้ที่คนอยากรู้ได้
6. ให้อ่านนิทานง่าย ๆ ได้ เพื่อความบันเทิงใจโดยไม่ต้องให้ครูบอกอยู่เสมอ
7. ให้เด็กเกิดความเข้าใจ และสามารถจับใจความยาก ๆ จากหนังสือ
 ที่อ่านได้

ข. ทักษะ

1. มีความสนใจในการอ่านเพื่อแสวงหาความบันเทิงใจ และแสวงหาความรู้
 ซึ่งเด็กแสดงออกโดยการเปิดหนังสือออกอ่านโดยครูไม่ต้องบอก หรือเด็กยืมหนังสือจากห้องสมุด
 โดยไม่มีใครบังคับ
2. เด็กแสดงท่าทีว่าจะมีความสนใจต่อหนังสือไปอีกนาน
3. เด็กอยากเล่าเรื่องที่คนอ่านให้คนอื่นฟัง หรืออยากฟังเรื่องที่คนอื่นอ่าน
4. เด็กเกิดความเข้าใจว่า การอ่านเป็นทางแสวงหาความรู้เพิ่มเติม

จากจุดมุ่งหมายในการสอนอ่านข้างต้นชี้ให้เห็นว่า ในการสอนอ่านนั้น ครูผู้สอนควรจะได้
 เน้นทั้งในด้านทักษะคืออ่านให้ออก และอ่านเข้าใจควบคู่กันไปกับการสร้างเสริมทัศนคติที่ดีคือการ
 อ่าน นิยรักการอ่านและเห็นประโยชน์จากการอ่าน

ความพร้อมในกระบวนการของเด็ก

จากงานวิจัยหลายฉบับเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่านของเด็กปรากฏว่า เด็กจะเริ่มอ่าน
 หนังสือเมื่อเด็กมีความพร้อม ซึ่งพร้อมทั้งในด้านความรู้ลึก ความเต็มใจ และความยินดีที่จะ
 รับฟังและอ่านเรื่องจากหนังสือ ซึ่งเริ่มจากอ่านภาพไปจนกระทั่งถึงอ่านภาพและอักษรอย่าง
 เข้าใจเรื่องและความหมาย

ความพร้อมด้านต่าง ๆ ในการอ่านของเด็กทั่ว ๆ ไปอาจจะเกิดขึ้นไม่พร้อมกันและหาก
 เด็กเกิดความพร้อมขึ้นเมื่อใดเขาจะยอมรับว่า หนังสือเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของเขา

ผู้ที่ก่อให้เกิดความพร้อมนี้ขึ้นอยู่กับ การตั้งใจ แนะนำจากผู้ใหญ่ เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยหนังสือ หรือได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมที่ชักจูงหรือส่งเสริมให้เด็กเกิดความสนใจในการอ่าน จะมีความพร้อมในการอ่านมากกว่าเด็กที่ไม่มีสภาพแวดล้อมดังกล่าว

องค์ประกอบแห่งความพร้อมทางการอ่านของเด็กขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ คือ

1. ความพร้อมทางกาย ได้แก่ การมีประสาทตาดี หูได้ยินถนัด อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงปกติ ขูดได้ชัด มือใช้ทำงานได้ดี ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ การทำงานของต่อมต่าง ๆ ปกติ เป็นต้น
2. ความพร้อมทางอารมณ์ มีอารมณ์มั่นคง อดทน ไม่โกรธง่ายเกินไป มีบุคลิกภาพทางอารมณ์เหมาะสมกับวัย
3. ความพร้อมทางสังคม อยู่ร่วมกับคนอื่นได้ ปรับตัวได้ดี เคารพในสิทธิของผู้อื่น ฯลฯ
4. ความพร้อมทางสติปัญญา มีพื้นฐานประสบการณ์ทางบ้านดี สนใจที่จะเรียนอ่าน ฟัง พูด รวมทั้งเขียน สามารถพูดและใช้ภาษาได้ดี

พื้นฐานแห่งความสามารถในการอ่านของเด็ก

ความสามารถในการอ่านของเด็กเป็นสิ่งที่ยากจะสร้างให้เกิดขึ้นได้อย่างทันทีทันใด เป็นสิ่งที่จะต้องค่อย ๆ สร้าง ค่อย ๆ เสริม และวางพื้นฐานด้านต่าง ๆ มาเป็นลำดับขั้นโดยอาศัยระยะเวลา บอนด์ (Bond) และทิงเกอร์ (Tinker) ได้กล่าวสรุปไว้ว่าความสามารถในการอ่านมีพื้นฐานมาจากสิ่งต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของความเข้าใจเรื่อง ถ้าเด็กเข้าใจความหมายของคำดี ย่อมทำให้อ่านประโยคเข้าใจและเข้าใจบทตอนที่อ่านด้วย
2. ความเข้าใจหน่วยความคิดจากกลุ่มคำ
3. การเข้าใจประโยคโดยสามารถผูกเรื่องจากคำและกลุ่มคำได้
4. การเข้าใจความเป็นตอน ๆ

5. การเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด โดยการมองเห็นความสัมพันธ์ของข้อความแต่ละตอน แต่ละย่อหน้าที่อ่านมาแล้วได้ดียิ่งขึ้น

ส่วน โอกาส สุกใส ได้กล่าวถึงทักษะพื้นฐานในการอ่านเพื่อเข้าใจไว้ว่าในการอ่านเพื่อให้เข้าใจเรื่องนั้น ผู้อ่านจะต้องมีทักษะดังต่อไปนี้

1. การตั้งจุดมุ่งหมายของการอ่าน เช่น อ่านเพื่อบันเทิง อ่านเพื่อความรอบรู้ หรืออ่านเพื่อให้เกิดความคิด
2. การเข้าใจหน่วยย่อย ๆ ของข้อความที่อ่าน เช่น การเข้าใจคำ วลี ประโยค ย่อหน้าซึ่งจะนำไปสู่เรื่องราวทั้งหมด
3. การรู้จักจับวิธีเสนอเรื่องของงานเขียนประเภทต่าง ๆ การเข้าใจถึงวิธีการลำดับเรื่อง
4. ทักษะในการจับความสำคัญของเรื่อง มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความย่อย กับความคิดสำคัญได้

มอนรี (Monree) ให้ความเห็นเกี่ยวกับขบวนการอ่านของเด็กทั่ว ๆ ไปว่า ประกอบด้วยปัจจัย 4 ด้าน คือ

1. การรับรู้ ได้แก่ การเห็นได้ชัด รู้จักรูปคำ เข้าใจในการออกเสียง การเปรียบเทียบคำเหมือนและอื่น ๆ
2. ความเข้าใจคำหรือประโยคที่อ่าน ได้แก่ ความเข้าใจในความหมายของคำ และประโยค การตีความ แปลความโดยอาศัยพื้นฐาน ประสบการณ์ และระดับสติปัญญา ของตน
3. การแสดงอาการตอบสนอง เช่น การได้แสดงออกในด้านอารมณ์ เช่น สนุกสนาน การมีส่วนร่วมในการฟัง และบังเกิดความพึงพอใจในเรื่องราว สภาพแวดล้อมในโรงเรียนหรือบ้าน เปิดโอกาสให้อ่าน รวมทั้งการประสบความสำเร็จในการอ่าน ถ้าเป็นเช่นนี้เด็กก็จะมี ความกระหายที่จะอ่านต่อไปได้อีกด้วย หากไม่ประสบความสำเร็จก็จะเป็นอุปสรรค

4. บุรณาการ หมายถึง สิ่งที่เป็นผลรวมที่ได้มาจากการอ่าน ซึ่งแบ่งเป็น 2 แบบ คือ

4.1 การได้รับแนวความคิดหรือทรรศนะที่ตรงกับรสนิยมของคน ซึ่งถือเป็นการเพิ่มพูนและขยายประสบการณ์ให้กว้างขวาง ซึ่งลึกซึ้งไปถึงขั้นได้สาระเพียงพอ ดึงใจ และเห็นคุณค่าของการอ่าน สนใจที่จะอ่านหนังสืออื่น ๆ มากขึ้น

4.2 การไม่ได้รับประโยชน์จากการอ่าน อาจเนื่องมาจากอ่านไม่ได้ อ่านไม่ถูกต้อง หรือไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านแปลความหมายผิดไป ทำให้ไม่ได้รับประโยชน์จากการอ่านนับเป็นอุปสรรคในการที่จะสร้างนิสัยในการอ่านที่ดีได้

ในการที่ผู้อ่านจะสามารถทำความเข้าใจกับเสียงที่อ่านได้นั้น ต้องอาศัยทักษะที่เป็นพื้นฐานหลายด้าน เป็นคั่นว่า การเข้าใจคำศัพท์และประโยคที่อ่าน ความสามารถในการเข้าใจข้อความหรือเรื่องราวการรับรู้ และเข้าใจความรู้สึกหรืออารมณ์ของเรื่อง และการรู้จักนำสิ่งที่อ่านมาบูรณาการกัน ซึ่งถ้าเด็กมีพื้นฐานดังกล่าวจะทำให้สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน และรับเอาแนวคิดหรือคุณค่าสาระประโยชน์จากสิ่งที่อ่านมาได้ แต่ถ้าปราศจากพื้นฐานที่ดีอาจทำให้เด็กไม่ได้รับประโยชน์จากการอ่านได้เต็มที่ และอาจทำให้มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการอ่านตามมา

นอกจากนี้ เวอไรท์ (Wainwright) ยังได้กล่าวถึงธรรมชาติของความเข้าใจในการอ่านว่า ผู้อ่านที่มีความเข้าใจในสิ่งที่ตนอ่านจะต้องมีลักษณะดังนี้

1. สามารถเก็บใจความสำคัญและระลึกถึงได้เมื่อต้องการ
2. เลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ
3. ตีความหมายใจความและแนวคิดได้
4. สรุปเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที่ตนอ่านได้
5. สรุปและประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้
6. เชื่อมโยงความรู้ที่ได้มากับประสบการณ์ได้

ระดับของควมเข้าใจในการอ่าน

นักเรียนที่มีพื้นฐานด้านทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจแตกต่างกัน จะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันไปด้วย ดังที่ กอลแมน และคณะ (Dallman and others) ได้จำแนกระดับการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับคือ

1. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึง ความเข้าใจเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้
2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation Level) คือ ความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้
3. ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือ ความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่ผ่านมาโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน พิจารณาตัดสินว่าข้อสรุปของผู้เขียนถูกต้องหรือไม่อย่างไร

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า พื้นฐานของการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญเพราะจะช่วยให้การอ่านแต่ละครั้งบรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้ พื้นฐานของการอ่านจะเจริญขึ้นมาเป็นลำดับขั้นตั้งแต่ขั้นต่ำสุด คือ เข้าใจข้อเท็จจริงเป็นก การอ่านเอา เรื่องจนถึงขั้นสูง คือ ขั้นวิจารณ์ประเมินค่า ความเจริญดังกล่าวนี้จะค่อย ๆ เจริญสมขึ้นจนกระทั่งถึงขั้นเป็นประจักษ์ ฉะนั้นครูจึงควรช่วยกันส่งเสริมพื้นฐานนี้ให้แก่เด็กตั้งแต่วัยประถมศึกษาเป็นลำดับมา เพื่อประสิทธิภาพในการอ่านในระดับสูงต่อไป

วิธีส่งเสริมการอ่านของเด็ก

บันลือ พฤกษ์วัน กล่าวถึงวิธีการส่งเสริมการอ่านของเด็ก ดังต่อไปนี้

1. การจัดสภาพแวดล้อมในการอ่าน ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ เช่น
  - 1.1 การมีหนังสือดี ๆ ที่จะให้เด็กอ่าน ซึ่งเป็นหนังสือที่คัดเลือกอย่างดี หลากหลายหลายแบบที่เด็กสนใจ
  - 1.2 เปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการจัดที่สำหรับอ่าน จัดหนังสือที่มีอยู่ในมุมหนังสือหรือที่ห้องสมุดและห้องเรียนที่เอื้ออำนวยให้เด็กมีโอกาสอย่างมากที่สุด

1.3 ครูและนักเรียนควรมีการร่วมกันจัดแสดงหนังสือใหม่ หนังสือที่น่าสนใจสำหรับเด็ก นอกจากนี้ควรมีการเขียนข้อความสั้น ๆ ประเภทคำขวัญเชิญชวนให้อ่านหนังสือนั้น ๆ

2. ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการรับรู้โดยตรง ได้แก่ อ่านให้เด็กฟังหรืออ่านบางส่วนบางตอนแล้วให้เด็กอ่านต่อเนื่อง หรือเล่านิทานสนุก ๆ พร้อมทั้งมีอุปกรณ์ประกอบให้เด็กฟังรวมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการเล่านิทาน หรือเล่นบทบาทสมมติประกอบด้วย

3. วิธีส่งเสริมการอ่านขั้นสูงขึ้น เด็กวัยนี้อาจมีความสนใจผู้แต่งหรือผู้วาดภาพประกอบคนใดคนหนึ่งหรือหลาย ๆ คน ครูจึงควรจัดกิจกรรมให้เด็กได้ทราบนามและประวัติของผู้แต่งหรือผู้วาดภาพ หรือให้นักเรียนช่วยกันจัดขึ้นเองก็ได้

4. การใช้วัสดุอุปกรณ์ช่วยการอ่าน ซึ่งอาจจัดได้หลายแบบขึ้นอยู่กับสภาพและความเหมาะสม เช่น

4.1 ใช้การถ่ายทอดรายการวิทยุหรือโทรทัศน์วงจรมัด โดยสมมติให้อ่านข่าวเพื่อสร้างความสนใจในการอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

4.2 การใช้สไลด์หรือฟิล์มสคริปช่วยในการอ่าน เช่น ถ่ายทำจากหนังสือแต่ละหน้า หรือจากการแสดงหุ่นประกอบการบรรยาย แล้วฉายให้เด็กเห็นทั้งภาพและตัวหนังสือ ซึ่งนอกจากจะเป็นการส่งเสริมการอ่านแล้วยังเหมาะสำหรับเด็กอ่านเร็วอีกด้วย

4.3 ใช้เครื่องบันทึกเสียงจากการอ่านของเด็ก เด็กทุกคนย่อมสนใจที่จะตรวจสอบการอ่านของตัวเอง เพื่อทราบจุดบกพร่องที่จะต้องแก้ไข และให้อ่านซ้ำอีกครั้งจะทำให้การอ่านดีขึ้น

5. การประสานงานกับผู้ปกครองที่บ้าน ซึ่งครูจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้ประสาน โดยการจัดกิจกรรมเป็นสื่อประสาน

6. การส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านซึ่งทำได้หลายวิธี เช่น

6.1 ให้เด็กรายงานเกี่ยวกับการอ่าน โดยพูดคุยถึงหนังสือที่เขาชอบอ่านให้เพื่อนหรือครูฟัง

6.2 จากการอ่านนำไปสู่การเขียน โดยส่งเสริมให้เด็กเขียนย่อเรื่องที่อ่านมาหรือให้ยกคำพังเพย สุภาษิต เขียนโคลงกลอนที่เขาชอบ และแปลความหมายให้ฟัง

6.3 จากการอ่านนำไปสู่ศิลปะ เช่น วาดภาพเกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่าน
นอกจากนี้อาจเล่าเรื่องโดยตีความบนแผ่นป้ายผ้าสีก็ได้

6.4 จากการอ่านนำไปสู่การแสดงบทบาทสมมติ เช่น สมมติให้เด็กเป็นตัวละคร
ในเรื่อง แล้วแสดงบทบาทตามเรื่องที่อ่าน

6.5 จากการอ่านนำไปสู่การเล่นเกมส์ เช่น ทายปริศนาชื่อตัวละครที่อ่าน
นำคำที่อ่านมาทายแข่งขัน

6.6 จากการอ่านนำไปสู่การเชิดหุ่น เมื่ออ่านเรื่องราวแล้วส่งเสริมให้เด็ก
ทำตัวหุ่นง่าย ๆ มาจัดแสดงให้ดู

นอกจากนี้ ยังมีกิจกรรมส่งเสริมการอ่านอีกมากมายตามความเหมาะสมกับวัย ความ
สนใจของเด็ก และสภาพของโรงเรียนหรือท้องถิ่น กิจกรรมการอ่านนี้เป็นกิจกรรมที่
ต้องทำอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

งานวิจัยต่างประเทศ

สำหรับในด้านงานวิจัยต่างประเทศ ได้มีผู้ศึกษาเรื่องการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ
ทล เฮอร์เชล สตรอม (Strom 2502: 129-133) แห่งมหาวิทยาลัยอินเดียนา ได้ศึกษาว่า
ความรู้ดีในไวยากรณ์จะมีส่วนช่วยในการอ่านหรือไม่ เขาได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความ
สนใจในการอ่านกับความสนใจที่จะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของคำในประโยคและไวยากรณ์
ในสิ่งที่อ่าน นอกจากนี้เขายังได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยอื่น ๆ ที่จะมีผลต่อการอ่านและไวยากรณ์
เช่น ในเรื่องเกณฑ์สติปัญญา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมเพศ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์
และความเข้าใจภาษาต่างประเทศ เขาได้ศึกษากับเด็กนักเรียนที่เลือกมาจากโรงเรียน
และโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 10 โรงเรียน 15 ชั้นเรียน จำนวน 327 คน โรงเรียนเหล่านี้
อยู่ในที่ชุมชนที่แตกต่างกันใน 8 รัฐ โดยใช้เครื่องมือ 3 อย่างคือ

1. แบบทดสอบส่วนบุคคล เพื่อให้ทราบสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อธิพ
บิต มาร์ดา ผู้ปกครอง ตลอดจนภาษาที่ใช้พูดในบ้านของนักเรียน
2. แบบทดสอบสติปัญญา (The California Test of Mental Maturity)
3. แบบทดสอบที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเอง แบ่งเป็น 3 ตอน คือ เกี่ยวกับการอ่านศัพท์
และไวยากรณ์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ทล เฮอร์เชลเชื่อมั่นและเที่ยงตรงแล้ว ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในกรออ่านกับความสามารถในกรอวิเคราะห์แจกแจงปัญหาทางไวยากรณ์ และความสำคัญของประโยคที่นักเรียนทำไ้มีความสัมพันธ์กันน้อยมาก
2. ความแตกต่างกันในสถานภาพเชิงเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนและอาชีพบิดา มารดา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเรียน
3. หลังจากศึกษาด้วยการแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ตามสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ปรากฏว่า นักเรียนจากกลุ่มโรงเรียนในโครงการทดลองสามารถที่จะแนบในการอ่านไ้ได้อย่างมีนัยสำคัญ

ไรเดน (Riden, 1959) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอายุ 8 ปี ผลปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านของเด็กสอดคล้องกับสติปัญญา วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมทางบ้านมีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านของเด็กเป็นอย่างมาก

ดอนเนล (Donnel 1963: 313-316) แห่งวิทยาลัย เมท์ โอลิฟ จูเนียร์ รัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์กับความสามารถในการอ่านจับใจความ

ผลจากการศึกษาความสัมพันธ์ สรุปได้ดังนี้

1. ความเข้าใจเนื้อหาทางไวยากรณ์ จะต้องควบคู่ไปกับความเข้าใจ ความสัมพันธ์ของโครงสร้างและลำดับคำที่ใช้ในประโยค
2. ความรู้เรื่องศัพท์ มีส่วนช่วยในการเข้าใจภาษาอังกฤษและการเข้าใจไวยากรณ์อังกฤษ
3. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์กับความสามารถในการอ่านจับใจความที่ปรากฏจากการศึกษาครั้งนี้ ไม่มีค่าสหสัมพันธ์ที่ระดับความเชื่อมั่นสูงพอที่จะกล่าวเป็นหลักฐนสนับสนุนว่า การสอนในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ตามภาษาเศสตร์จะเป็นการช่วยอย่งมากในการก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน

เกลนน์ (Glenn 1971: 3152) ได้ทำการศึกษาผลของการอ่านในใจและการอ่านออกเสียงที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน โดยสุ่มตัวอย่างนักเรียนจากโรงเรียนประถมศึกษา 7

แห่ง จำนวน 180 คน ในรัฐแคลิฟอร์เนีย นักเรียนเหล่านี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3 และ 4 อย่างละ 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม ทุกกลุ่มมีนักเรียนทุกระดับชั้น จำนวน เท่า ๆ กัน แบ่งการทดลองเป็นดังนี้

กลุ่มที่ 1 อ่านในใจแล้วตอบคำถาม

กลุ่มที่ 2 อ่านในใจ อ่านออกเสียง แล้วตอบคำถาม

กลุ่มที่ 3 อ่านในใจ ตอบคำถาม แล้วอ่านออกเสียง

หลังจากทำการทดลองแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ทำแบบทดสอบความเข้าใจ

ในการอ่านของ กิลมอร์ (Gilmore Oral Reading Test)

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า
กลุ่มที่ 3

2. ไม่มีความแตกต่างกันในคะแนนการอ่านจับใจความระหว่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

เมานท์ฟอร์ด (Meuntdford 1975: 124-128) ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความ (discourse analysis) และการดัดแปลงบทอ่านสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ให้ง่ายขึ้น เมานท์ฟอร์ดได้ให้ข้อคิดว่า การวิเคราะห์ข้อความมีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนอ่าน และเป็นเครื่อง ช่วยให้เข้าใจเนื้อหา ที่อ่านง่ายขึ้น

อีลินอร์ อาร์ ออดเด็น (Elenor R. Odden 1977: 2094) ได้วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรูปของโครงสร้างและความคุ้นเคยในเนื้อหาของบทอ่าน โดยทดลองกับนักเรียนเกรด 4 ผลปรากฏว่า ความคุ้นเคยกับเนื้อหาจะช่วยผู้อ่านทั้งที่เก่งและอ่อนในการอ่านให้เข้าใจ เนื้อเรื่องให้ดีขึ้น

จากการศึกษาวิจัยในต่างประเทศ เกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน อาจกล่าวได้ว่า พัฒนาการด้านทักษะการอ่านประกอบด้วยองค์ประกอบหลายด้าน ได้แก่ ตัวผู้อ่าน ผู้สอน วิธีสอน โครงสร้างของภาษา คำศัพท์ และสภาพแวดล้อมทั้งที่บ้านและ โรงเรียน

หลัก 11 เรียนรู้และท าสอนด้วยกระบวนการกลุ่ม

วิธีการศึกษาหรือการเรียนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม มีรากฐานมาจากพื้นฐานความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ ดังนี้

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ควรเป็นไปอย่างมีชีวิตชีวา ดังนั้นผู้เรียนจึงควรมีบทบาทรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของคน และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนของคน
2. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากแหล่งต่าง ๆ กัน มิใช่จากแหล่งใดแหล่งหนึ่งเพียงแหล่งเดียว ประสบการณ์ การรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคล ถือเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญ
3. การเรียนรู้ที่ดีจะต้องเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากความเข้าใจ จึงจะช่วยให้ผู้เรียนจดจำและสามารถใช้การเรียนรู้นั้นให้เป็นประโยชน์ได้ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบด้วยตนเองนั้น มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจลึกซึ้งและจดจำได้ดี
4. การเรียนรู้กระบวนการเรียนรู้นั้นมีความสำคัญ หากผู้เรียนเข้าใจและมีทักษะในเรื่องนี้แล้ว จะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และคำตอบต่าง ๆ ที่ตนต้องการ
5. การเรียนรู้ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน คือ การเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ได้ ความเชื่อในหลักการเรียนรู้นี้ดังกล่าวสะท้อนให้ไปสู่หลักการสอนที่ใช้ในการสอนด้วยกระบวนการกลุ่มโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1. ยึดผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนอย่างทั่วถึงและมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การที่ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้กระทำจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมและความกระตือรือร้นที่จะเรียน และเรียนอย่างมีชีวิตชีวา
2. ยึดกลุ่มเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้มีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มได้ ได้พูดคุย ปรึกษาหารือ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น และเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้สามารถอยู่และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี
3. ยึดการค้นพบด้วยตนเอง เป็นวิธีการสำคัญในการเรียนรู้ โดยครูพยายามจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ค้นหาคำตอบด้วยตนเอง ทั้งนี้เพราะการค้นพบความจริง

ใด ๆ ด้วยตนเองนั้น ผู้เรียนมักจะจดจำได้ดี และมีความหมายโดยตรงต่อผู้เรียน จะมีผลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

4. เน้นกระบวนการ (Process) ความรู้กับผลงาน (Product) โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ถึงกระบวนการต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดผลงาน มิใช่มุ่งจะพิจารณาถึงผลงานแต่เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้เพราะประสิทธิภาพของผลงาน ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของกระบวนการด้วย ดังนั้นการเรียนรู้กระบวนการจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้ผลงานดีขึ้น

5. เน้นการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสค้นหาแนวทางที่จะนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในชีวิตประจำวัน พยายามส่งเสริมให้เกิดการปฏิบัติจริง และพยายามติดตามผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและมีประโยชน์ การจัดกิจกรรมการเรียนให้สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้มีอยู่หลายวิธี ดังนี้

1. เกม (Game) เป็นวิธีการวิธีหนึ่งซึ่งสามารถนำมาใช้ในการสอนได้ดี โดยครูผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมติขึ้น ให้ผู้เรียนลงเล่นด้วยตัวเองภายใต้ข้อตกลงหรือกติกาบางอย่างที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องตัดสินใจทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง อันจะมีผลออกมาในรูปของการแพ้ การชนะ วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ นอกจากนั้นยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานในการเรียนด้วย

2. บทบาทสมมติ (Role-Play) เป็นวิธีการอีกวิธีหนึ่งที่เริ่มได้รับความนิยมในการนำมาใช้ในการสอน วิธีการนี้มีลักษณะเป็นสถานการณ์สมมติ เช่นเดียวกับเกม แต่มีการกำหนดบทบาทของผู้เล่นในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นมา แล้วให้ผู้เรียนเข้าสวมบทบาทนั้นและแสดงออกตามธรรมชาติ โดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์ และความรู้สึกนึกคิดของตนเองเป็นหลัก ดังนั้นวิธีการนี้จึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสวิเคราะห์ถึงความรู้สึก และพฤติกรรมของคนอย่างลึกซึ้ง และยังช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้น่าสนใจและนำความคิดอีกด้วย

3. กรณีตัวอย่าง (Case) เป็นวิธีการสอนอีกวิธีหนึ่งซึ่งใช้กรณีหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริง ๆ มาดัดแปลงและใช้เป็นตัวอย่างในการให้ผู้เรียนได้ศึกษา วิเคราะห์และอภิปรายกัน เพื่อสร้างความเข้าใจและฝึกฝนทางแก้ไขปัญหานั้น วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดและพิจารณาข้อมูลที่ได้รับอย่างถี่ถ้วน และการอภิปรายจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน รวมทั้งการนำเอากรณีตัวอย่างต่าง ๆ ซึ่งคล้ายคลึงกับชีวิตจริงมาใช้ จะช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริงซึ่งมีส่วนทำให้การเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

4. สถานการณ์จำลอง (Simulation) คือ การจำลองสถานการณ์จริงหรือสร้างเสริมสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงแล้วให้ผู้เรียนลงไปอยู่ในสถานการณ์นั้นและมีปฏิกริยาโต้ตอบกัน วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ทดลองแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งในสถานการณ์จริง ผู้เรียนอาจจะไม่กล้าแสดง เพราะอาจจะเป็นการเสี่ยงต่อผลที่จะได้รับจนเกินไป

5. ละคร (Acting or Dramatization) คือวิธีการที่ให้ผู้เรียนได้ทดลองแสดงบทบาทตามที่เขียนหรือกำหนดไว้ให้ โดยผู้แสดงจะต้องพยายามแสดงให้สมตามบทที่กำหนดไว้โดยไม่เอาบุคลิกภาพและความรู้สึกนึกคิดของคน เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับอันจะมีส่วนทำให้เกิดผลเสียต่อการแสดงบทบาทนั้น ๆ วิธีการนี้เป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ในการที่จะเข้าใจในความรู้สึก เหตุผลและพฤติกรรมของผู้อื่น ซึ่งความเข้าใจนี้ มีส่วนช่วยเสริมสร้างความเห็นอกเห็นใจกัน นอกจากนี้ การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงละครร่วมกันจะช่วยให้ฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบในการเรียนรู้ร่วมกันและได้ฝึก การทำงานร่วมกันด้วย

6. กลุ่มย่อย (small Group) กลุ่มย่อยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนในการแสดงออก และช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้น การใช้กลุ่มย่อยมีหลายวิธีต่าง ๆ กัน แล้วแต่ผู้สอนที่จะคิดได้ ที่นิยมใช้มากก็มี Brainstorming, Phillips 66, Ball Session, Fishbowl Technique และ Buzz Group เหล่านี้เป็นต้น

ก เรณี่ ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการ กลุ่มไปใช้ในก เรสอน

แนวทางในการนำกระบวนการกลุ่มไปใช้ในการเรียนการสอนมีดังนี้

1. นำหลักการเรียนรู้และหลักการสอนโดยกระบวนการกลุ่มไปใช้ เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยอาศัยวิธีสอนแบบต่าง ๆ เข้าช่วย กล่าวคือ เมื่อครูจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็ต้องตั้งแนวให้แก่ตนเองว่า

- ทำอย่างไร จึงจะช่วยให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียน มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมให้มากและทั่วถึง

- ทำอย่างไร จึงจะช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลและเรียนรู้จากคนอื่น ๆ ในกลุ่ม

- ทำอย่างไร จึงจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพบคำตอบด้วยตัวเอง

- ทำอย่างไร จึงจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ กระบวนการ ควบคู่ไปกับผลงาน

- ทำอย่างไร จึงจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้จริง

บทบาทของกระบวนการกลุ่มต่อกรอ่านภาษาอังกฤษ

นับตั้งแต่ พ.ศ.2513 เป็นต้นมา ในวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ได้มีการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับเทคนิคการสอนแบบใหม่ ซึ่งเรียกกันว่ากรสอนแบบสื่อสาร การสื่อสาร แนวการสอนแบบนี้ได้เน้นถึงจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาเป็นสำคัญ คือ การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ในชีวิตจริง Littlewood (2524) ได้กล่าวไว้ด้วยว่า แนวการสอนแบบนี้ผู้เรียนจะต้องพัฒนาทักษะและหลักการที่จะใช้ภาษาสื่อสารความหมายให้ได้ ประสิทธิภาพมากที่สุด ในสถานการณ์ที่เป็นจริงต่าง ๆ ทั้งนี้ Gardner (2522) ได้ให้คำแนะนำแก่ผู้สอนไว้ด้วยว่า ในการเรียนภาษานั้น ผู้เรียนภาษาจะประสบผลสำเร็จในการเรียนก็คือเมื่อผู้เรียนมีความอยากจะเป็นส่วนหนึ่งของเจ้าของภาษานั้น โดยเฉพาะ Savignon (2519) ได้เพิ่มเติมประกอบด้วยอีกว่า ปัจจัยที่จะทำให้ผู้เรียนภาษาประสบผลสำเร็จในการเรียนก็คือ ทักษะที่ดีต่อการเรียนภาษา

ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงทัศนคติที่ผู้เรียนไทยมีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่าความต้องการของผู้เรียนไทยในระดับอุดมศึกษา ประมาณ 81% ครอบคลุมถึงความสำคัญของวิชาการอ่าน และต้องการเพิ่มเสริมสร้างทักษะในด้านนี้ โดยเห็นว่าทักษะทางด้านวิชาการอ่าน มีประโยชน์นำมาใช้ได้ ในสถานการณ์การทำงานแบบต่าง ๆ

จากงานวิจัยชิ้นนี้พอจะมองเห็นได้ว่าผู้เรียนไทยยังเห็นความสำคัญของทักษะด้านการอ่านอยู่ และทั้งนี้ผู้เรียนก็ยังตระหนักว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารสำคัญที่จะต้องนำไปใช้ในการปฏิบัติงานในสาขาวิชาชีพต่อไป

ดังนั้นแนวทางการสอนภาษาดังกล่าว ควรตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ — จึงควรมีการนำกิจกรรมกลุ่ม ทั้งที่เป็นคู่ (pair-work) และกลุ่ม (group-work) มามีบทบาทสำคัญในการสอนวิชาการอ่าน เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และทฤษฎีการสอน ภาษาเพื่อกร เรลลือส เระ ที่มีจุดมุ่งหมายสูงสุดที่ต้องการให้ผู้เรียนสามารถนำภาษามาใช้ติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

เหตุผลในการนำกิจกรรมกลุ่มเข้ามาใช้ในห้องเรียน

ประการแรก ในวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปัจจุบัน ผู้สอนในระดับต่าง ๆ มักจะประสบปัญหาในการสอน คือ การที่ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากประสบการณ์การเรียนที่ผ่านมา นั้น ตัวผู้สอนเป็นศูนย์กลางในห้องเรียน ซึ่งเป็นการสื่อสารทางเดียวให้แก่ผู้เรียน โดยที่ดูเหมือนว่าผู้เรียนไม่ได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียนนั้นเลย นอกจากจดความคำอธิบาย หรือทำแบบฝึกหัดเป็นรายบุคคล ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายทั้งในเรื่องทฤษฎีและการจดจำหลักและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ จนในที่สุดจึงเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ขาดความกระตือรือร้น เพราะไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ดำเนินอยู่ในห้องเรียน

กิจกรรมกลุ่มสามารถแก้ปัญหานี้ได้ เพราะกิจกรรมกลุ่มเปิดโอกาสให้ทุกคนภายในชั้น ถึงแม้จะมีความรู้ความสามารถแตกต่างกันเพียงใด ได้เข้ามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นภายในชั้นเรียน ผู้เรียนมีความรู้สึกกระตือรือร้น เพราะต้องให้ความสนใจกับกิจกรรมภายในกลุ่ม มีแรงจูงใจ เพราะในแต่ละกลุ่มก็มีการแข่งขันกันเพื่อตอบหรือแก้ปัญหา ซึ่งทำให้ทุกคนมีความรู้สึกว่าได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเจ้าของภาษานั้น

ประการที่สอง กิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาและสร้างความเชื่อมั่น กล้า แสดงออกเป็นขั้นตอน เพราะจากประเพณีวัฒนธรรมการสั่งสมความเชื่อ และการอบรม แบบไทย ๆ ผู้เรียนไทยส่วนใหญ่จะไม่กล้าซักถามหรือแสดงความคิดเห็นออกมามากนัก แต่กิจกรรม กลุ่มจะทำให้การสั่งสมทัศนคติทางด้านนี้หมดไป เนื่องจากภายในกลุ่มแม้แต่ที่เจียม ใจที่สุดก็ต้อง "ให้" อะไรแก่กลุ่มบ้าง เพราะไม่ต้องการให้สมาชิกในกลุ่มมองตนเองว่าเอาเปรียบ การ พัฒนาความกล้า การแสดงออกที่เริ่มต้นจากกลุ่มมีการฝึกฝนกันบ่อยครั้งขึ้น ความเชื่อมั่นใน ตัวเองของผู้เรียนก็จะพัฒนาเป็นลำดับขั้น จนถึงขั้นที่สามารถแสดงออกในชั้น ได้แย้งกับผู้สอนด้วย เหตุผลและความเป็นจริง ซึ่งจะทำให้เกิดความใกล้ชิด เข้าใจกันมากขึ้นระหว่างผู้เรียนและผู้สอน

ประการที่สาม ไม่มีงานชนิดใดที่ผู้ทำงานนั้นสามารถปฏิบัติงานได้แค่เพียงผู้เดียว การ ทำงานที่ดีและสำเร็จลุล่วงนั้นต้องการความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย การนำกิจกรรมกลุ่มจะช่วย ให้ผู้เรียนได้ทดลองปฏิบัติ เท่ากับการเตรียมตัวให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับสภาพจริงในการปฏิบัติงาน คือต้องการความร่วมมือร่วมใจของกลุ่ม เพื่อให้การปฏิบัติงานนั้นสอดคล้องไปใน เป้าหมายเดียวกัน

ประการที่สี่ กิจกรรมกลุ่มนอกจากจะจำลองสภาพการปฏิบัติงานจริงมาให้ผู้เรียนได้สัมผัส แล้ว ยังให้ข้อมูลและวิธีการดำเนินงานในสภาพที่เป็นจริงมาเสนอให้ผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งเท่ากับ เป็นการเตรียมตัวปูพื้นฐานให้ผู้เรียนได้รู้จักการใช้ภาษาในแง่มุมและภาษาเป็นจริง

ประการที่ห้า กิจกรรมกลุ่มคือ การมอบหมายหน้าที่และความรับผิดชอบให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนได้รู้จักถึงการแก้ไขปัญหาร่วมกัน แบ่งแยกหน้าที่ และความรับผิดชอบกันภายในกลุ่มและ ศึกษาถึงงานที่ได้รับมอบหมาย เพราะกิจกรรมกลุ่มที่จะต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนต้องรับผิดชอบในงานส่วนของคนอย่าง เดิมความรู้และความสามารถ ทำให้ มีการเรียนที่แท้จริงเกิดขึ้นในสมองของผู้เรียนแต่ละคน อีกทั้งการมีส่วนร่วมแก้ไข ในปัญหา ก็จะทำให้ผู้เรียนได้ช่วยกันระดมปัญญา ความคิด ไหวพริบ และความรู้ทางภาษาทั้งหมดมาช่วยกันแก้ ปัญหา ซึ่งเมื่อผู้สอนนำกิจกรรมกลุ่มมาเป็น เครื่องมือแล้วก็จะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งให้แก่ ผู้เรียนในอนาคต ในการที่ได้ฝึกฝนสมองในสิ่งที่ทำทนายและ เป็นประโยชน์มาโดยสม่ำเสมอ

ประการที่หก กิจกรรมกลุ่มจะทำให้ผู้สอนสามารถประเมินการแสดงออกและความรู้ ความสามารถของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เพราะบทบาทของผู้สอนจะ เปลี่ยนไป ผู้สอน เป็นเพียง

ผู้ควบคุมการ: เนิ่งงานภายในห้องเรียน เป็นผู้ให้คำแนะนำปรึกษาตอบข้อซักถามและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียน ดังนั้นเมื่อกิจกรรมของแต่ละกลุ่มดำเนินไปในห้องเรียนแล้ว ผู้สอนก็จะเป็นผู้สัมภาษณ์ และประเมินผลผู้เรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิดได้ โดยที่ผู้สอนภาษาอังกฤษเดินดูตามกลุ่ม ช่วยเหลือแก้ไขผู้เรียนที่บกพร่องหรืออ่อนทางภาษา โดยให้งานพิเศษเป็นรายบุคคล เก็บข้อมูลของผู้เรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิดและสามารถประเมินได้อย่างถูกต้อง

เกณฑ์การเลือกกิจกรรมกลุ่ม

1. ด้านเนื้อหา (Context)

จะต้องคำนึงว่าระดับภาษาที่นำมาใช้ในกิจกรรมนั้นเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถทางภาษา รวมทั้งระดับสติปัญญาของผู้เรียนหรือไม่ เพราะถ้าระดับภาษาที่ง่ายเกินไปสำหรับผู้เรียน ก็จะทำให้กิจกรรมนั้นขาดความน่าสนใจและทำท่ายในสายตาผู้เรียน แต่ถ้าระดับภาษาและปัญหานั้นยากเกินไป ผู้เรียนจะเกิดความท้อถอยและหมดกำลังใจได้

นอกจากด้านภาษาแล้ว การจำลองสภาพจริงภายนอกมาเป็นกิจกรรมให้ผู้เรียนปฏิบัตินั้น ก็ต้องดูความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเป็นหลักใหญ่ เพราะเมื่อผู้เรียนสนใจแล้วก็จะเกิดความกระตือรือร้นและแรงจูงใจในการดำเนินกิจกรรมนั้น

นอกจากนั้น เมื่อผู้เรียนได้ลองทำกิจกรรมนั้นไปได้สักระยะแล้ว ผู้สอนจะต้องสังเกตถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในกลุ่มว่า คำอธิบายวิธีการของผู้สอนชัดเจนหรือไม่ ข้อมูลที่ผู้เรียนมีเพียงพอกับการตัดสินใจหรือไม่ โดยการสังเกตของผู้สอน จะทำให้มีการปรับปรุงในการดำเนินงานด้านกิจกรรมกลุ่มให้แก่ผู้เรียนในครั้งต่อไป

2. ด้านปฏิกริยา ของผู้เรียน (Students' Interaction)

เมื่อกิจกรรมดำเนินไปได้สักระยะแล้ว ผู้สอนจะต้องสังเกตว่า ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นหรือไม่ ผู้เรียนมีความสนใจในปัญหาร่วมมือหาหนทางแก้ไขเพียงใด ทั้งนี้ถ้าผู้สอนและเพื่อนร่วมงานได้ทดลองทำกิจกรรมก่อนผู้เรียนก็จะมองปัญหาในแง่บวกของผู้ทำกิจกรรมนั้นได้เสียก่อน

3. ด้านภาษา

ผู้สอนจะต้องสังเกตว่า ผู้เรียนได้ใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่ต้องการให้ใช้ (target language) สื่อสารกันระหว่าง ๖ การร่วมมือแก้ไขปัญหาที่ได้รับมอบหมาย มา แต่อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษาไทยในระดับต้น ๆ ของการเรียนก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะผู้เรียนยังไม่เกิดความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษ อีกทั้งผู้สอนก็ต้องการจะ เน้นให้ผู้เรียน มีทักษะในการอ่านโดยนำกิจกรรมกลุ่มมาเป็นเครื่องมือ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความเพลิดเพลิน สนุกสนานในการเรียน ต่อเมื่อการเรียนในระดับสูง กิจกรรมกลุ่มก็จะเป็นเครื่องมือให้ผู้เรียนได้ สื่อสารและใช้ภาษาอังกฤษที่พูดกัน ในสภาพแท้จริง

นอกจากนี้ ทางด้านผู้สอนก็จำเป็นต้องตอบตัวเองก่อนจะให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรม นั้นว่า กิจกรรมกลุ่มที่ให้ท่านทำนั้นให้ประโยชน์ฝึกฝนด้านใดแก่ผู้เรียน มีการเตรียมชิ้นการดำเนิน กิจกรรมที่ดีหรือไม่ ผู้เรียนทราบหรือไม่ว่าผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องทำอะไรบ้าง และได้ อะไรบ้างจากกิจกรรมกลุ่มที่เสนอ อีกทั้งสภาพของห้องเรียนควรจะต้องจัดแบ่งกลุ่มออกมาในลักษณะใด และแต่ละกลุ่มควรมีผู้เรียนสักกี่คน มีการจัดผู้เรียนที่เก่งและอ่อนคละกันไป หรือแยกออกจากกัน ซึ่งปัญหาเหล่านี้ขึ้นอยู่กับผู้สอน ซึ่ง "รู้จัก" และ "เข้าใจ" สภาพความเป็นไปในชั้นเรียน และ ตัวผู้เรียนได้ศึกษามากกว่าใครอื่น ดังนั้นผู้สอนจำเป็นต้องพิจารณาวิเคราะห์และเตรียมการให้เหมาะสม กับสภาพชั้นเรียนและผู้เรียนของคน

ประเภทของกิจกรรมกลุ่ม (Types of Communicative Activity)

William Littlewood ได้แบ่งลักษณะของกิจกรรมกลุ่มออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Functional Communication Activities

ลักษณะของกิจกรรมกลุ่มประเภทนี้ เน้นเป้าหมายการดำเนินงานของสมาชิกในกลุ่ม เป็นสำคัญกล่าวคือ สมาชิกในกลุ่มจะต้องใช้ความรู้ความสามารถทางภาษาเพื่อ แลก เปลี่ยนข้อมูล ซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาพิจารณา หรือวิเคราะห์เพื่อแก้ปัญหาที่ได้รับ มอบหมายนั้น ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารก็ไม่คำนึงถึงว่าถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หรือใช้ได้

เหมาะสมกับสภาพเหตุการณ์บุคคล หรือสภาพทางสังคมของบุคคลนั้นหรือไม่ หากแต่ใช้
ความรู้ความสามารถทางภาษาเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น

กิจกรรมที่ทำกัน เป็นกลุ่มและกิจกรรมที่ทำกัน เป็นคู่ สำหรับวิชาการอ่านนั้นอาจ
เลือกหัวข้อ เรื่อง ความสนใจและถนัดของผู้เรียน โดยวัสดุการสอน เช่น ภาพ, ภาพประกอบ
เรื่อง, ของจริง สไลด์ หรือเทปที่เปิดให้ผู้เรียนฟังต่าง ๆ นี้ ซึ่งผู้สอนจะให้นำเรื่องจะต้อง
นำมาจากความเป็นจริง หรือใกล้ความเป็นจริงมากที่สุด

2. Social Interaction Activities

ลักษณะกิจกรรมกลุ่มประเภทนี้ มีจุดมุ่งหมายในระดับสูงกว่า functional
communication activities กล่าวคือในระดับขั้น functional communication
activities จะเป็นแค่การสื่อสารความหมายและแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ให้บรรลุเป้าหมายของ
กิจกรรม แต่ social interaction activities จะเน้นทักษะทางด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อ
ความหมายว่ามีความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และเป็นที่ยอมรับกันในภาษาหรือไม่ ทั้งนี้ยัง
คำนึงถึงภาษาที่ใช้เน้น เหมาะสมกับข้อมูลความเป็นจริง เหตุการณ์ หรือสภาพทางสังคมของบุคคลนั้น
หรือไม่

ดังนั้นกิจกรรมกลุ่มประเภทนี้จึงเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับกลาง หรือในระดับสูง
ซึ่งมีพื้นฐานความรู้ความสามารถทางภาษาในระดับหนึ่งแล้ว

กิจกรรมกลุ่มสำหรับวิชาการอ่านประเภทนี้ จึงเหมาะกับการอ่าน เฉพาะสาขาวิชา
(English for Academic Purpose) เพราะจุดมุ่งหมายของกิจกรรมคือ ให้ใช้ภาษาหรือ
คำศัพท์เฉพาะสาขานั้น สื่อความหมายและแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ทักษะการอ่านเป็นขบวนการที่ซับซ้อนและต้องอาศัยทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะในด้านโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ เป็นต้น (Velette 1967: 109) ดังนั้นในการพัฒนาทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพ จึงต้องอาศัยความสามารถในการพัฒนาทักษะหลายด้านประกอบกัน งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้มีดังต่อไปนี้

เขาวทา เคชะคุปต์ (2516: 45-60) ได้ทำการวิจัยศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีกระบวนการกลุ่ม และได้สร้างหลักการสอนด้วยกระบวนการกลุ่มขึ้น และกล่าวถึงหลักการเรียนรู้แบบนี้ว่า ผู้เรียนทุกคนเป็นผู้มีส่วนในการร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตน การเรียนรู้จะเกิดได้ก็ต่อเมื่อ ผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ผลจากการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น ความรู้ ความคิด และพฤติกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ าลา ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถค้นพบสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ และเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ได้ อย่างถ่องแท้ ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับจากการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้ร่วมกันนี้ จะมีความหมายต่อผู้เรียนอย่างยิ่ง เพราะ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนได้คิดค้น และเสาะหาได้ด้วยตัวเอง ขึ้นต่อไปคือ ขั้นตอนนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เข้ากับชีวิตประจำวันของแต่ละคน โดยอาจใช้เพื่อวางแผนปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเองหรือนำไปใช้เพื่อแก้ปัญหาในโอกาสต่อไป

อำไพ มัชฌาน (2524: 46-49) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้น กับแบบฝึกหัดของกระทรวงศึกษาธิการ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปลัดแรด อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน แล้วดำเนินการสอนโดยให้กลุ่มทดลองใช้แบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และกลุ่มควบคุมใช้แบบฝึกหัดของกระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดของกระทรวงศึกษาธิการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่างของการทดสอบก่อนและหลังทำแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลองสูงกว่าของ

กลุ่มควบคุม แสดงว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าแบบฝึกหัดของกระทรวงศึกษาธิการ

อักษร รุ่งมณี (2525: 90-92) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลเพิ่มความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านระหว่างการสอนอ่านแบบปกติและการสอนอ่านโดยจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดไชยชุมพลชนะสงคราม จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 2 ห้อง ๆ ละ 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง กลุ่มควบคุม 1 ห้อง ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งปรับปรุงและเพิ่มเติมจากแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านของ บุญววย ชูรักษา (2524) และแบบทดสอบวัดทัศนคติต่อการอ่านของ สุรางค์ จันทร์เอม (2509) ไปทดสอบก่อน (pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างควบคุม และกลุ่มทดลอง จากนั้นจึงจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านวิชาภาษาไทยให้กลุ่มทดลองหลังเวลาเรียนปกติเป็นเวลา 3 เดือน จำนวน 24 ครั้ง แล้วจึงนำแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับไปทดสอบอีกครั้ง (post-test) ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. หลังการทดลอง คะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในกลุ่มควบคุมแตกต่างจากก่อนทำการทดลองที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.1 กล่าวคือ นักเรียนสามารถทำคะแนนได้สูงกว่าก่อนทำการทดลองสอนส่วนในด้านทัศนคติต่อการอ่านคะแนนในการทำแบบทดสอบทั้งสองไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01
2. หลังการทดลอง คะแนนความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียนในกลุ่มทดลองแตกต่างจากก่อนทำการทดลองที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 กล่าวคือ นักเรียนสามารถทำคะแนนได้สูงกว่าก่อนทำการทดลอง
3. หลังการทดลองผลเพิ่มของคะแนนความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียนในกลุ่มควบคุมและก่อนทดลองแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 กล่าวคือ นักเรียนทั้งสองกลุ่มต่างมีผลเพิ่มของคะแนนความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่าน แต่นักเรียนในกลุ่มทดลองมีอัตราเพิ่มที่สูงกว่า

4. กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่มที่มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

จากผลวิจัยดังกล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า พัฒนาการด้านทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษนั้นขึ้นอยู่กับ ความสนใจ เพศ สติปัญญา รวมทั้งความเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างของภาษา วิธีการฝึก ตลอดจนกิจกรรมส่งเสริมการอ่านด้วย

ในการอ่านจับใจความ มารศรี ชวลิต และคณะ (2518: 13-27) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิมโดยทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 ตัวอย่างประชากรทั้ง 4 ระดับชั้นเป็นนักเรียนวัดศรีวนารามและวัดคู้งวาริ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบฝึกและทดสอบก่อนและหลังการฝึก ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการใช้แบบฝึกและหลังการใช้แบบฝึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุมแตกต่างกันไปอย่างไม่มีนัยสำคัญ และเมื่อนำการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกัน ยังพบอีกว่า นักเรียนกลุ่มทดลองพัฒนาความสามารถในการอ่านมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้พื้นฐานในการสร้างเครื่องมือและดำเนินการวิจัยต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย